

ת"פ 14968/03/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד שרף

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 14968-03-14 מדינת ישראל נ' שרף(עציר) 01 אפריל 2015

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוחמד שרף (עציר)

הנאשם

גזר-דין

רקע

1. ביום 2.12.2014 הורשע הנאשם, בהתאם להודאתו שניתנה במסגרת הסדר-טיעון, בעבירות שיוחסו לו בכתב-אישום מתוקן כדלקמן:
10 עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק).
10 עבירות של גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.
9 עבירות של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק.
7 עבירות של הסעת תושבי שטחים (שלא בנסיבות מחמירות) לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל).
וכן עבירה אחת של החזקת מכשירי פריצה לפי סעיף 409 לחוק.

2. כתב-האישום המתוקן שבעובדותיו הודה הנאשם, כולל חלק כללי ועשרה אישומים:

החלק הכללי לכתב-האישום המתוקן נושא את הכותרת "הקשר". בהתאם לחלק הכללי הנ"ל, במספר מועדים במהלך חודש פברואר 2014 כמפורט להלן, הנאשם ביחד עם סאמר קרעין (להלן: קרעין), שירה עמיאל (להלן: שירה), מוחמד חמידאן (להלן: חמידאן), חדר חדור (להלן: חדור) ותושבי שטחים נוספים (כולם ביחד להלן: האחרים), קשרו קשר להתפרץ לדירות מגורים בירושלים ובשטחים הסמוכים לה ולגנוב מתוכן רכוש. במסגרת הקשר ולשם קידומו,

קרעין היה יוצר קשר עם האחרים, קובע עמם מועד לביצוע עבירות הפשע, קובע את המיקום באזור עטרות בו אסף ביחד עם הנאשם (ולעיתים גם ביחד עם שירה) את תושבי השטחים ברכבים שקרעין דאג לשכור מראש, ומשם נסעו כולם אל מקומות ביצוע העבירות.

קרעין (מלווה בחלק מהמקרים על-ידי שירה ששימשה כנהגת שלו), היה נוסע ברכבו מסוג ב.מ.וו אל נקודת האיסוף, ו"פותח ציר" עבור הנאשם שנהג ברכב השכור, וזאת במטרה לוודא כי אין כוחות בטחון או משטרה בסביבה. בעת ההגעה לנקודת האיסוף, תושבי השטחים היו עולים לרכב השכור בו נהג הנאשם, בזמן שקרעין ושירה היו מסתירים את הרכב השכור באמצעות הב.מ.וו בה נסעו. תושבי השטחים היו מגיעים עם תיק ובו כלי פריצה כמברג, לום, מגזרי ברזל ופנס. בעת ההגעה לאזורי ביצוע העבירות, קרעין ושירה היו מתצפתים על האזור, ומוודאים כי אין במקום כוחות משטרה או תושבים. בנוסף, קרעין היה יורד מרכב הב.מ.וו ומחפש בתים ריקים מדיירים באמצעות דפיקה על דלתות הבתים, בעוד שירה מתצפתת והאחרים ממתינים להודעה. לאחר שקרעין היה מאתר בית ריק מדייריו, הוא היה מודיע טלפונית לנאשם ולשאר נוסעי הרכב השכור להגיע למקום שסומן על-ידו. הנאשם היה נוהג ברכב השכור למקום המסומן, וממנו היו יורדים תושבי השטחים כשהם מצוידים בכלי הפריצה. תושבי השטחים היו פורצים לבתים שסומנו על-ידי קרעין, כאשר באותו הזמן הנאשם, קרעין ושירה היו מתצפתים על האזור. לאחר שתושבי השטחים היו מסיימים את ביצוע העבירות בבתי שפרצו, הנאשם היה מגיע עם הרכב השכור אל המקום, ואוסף אותם ואת הרכוש שנגנב, והם היו נוסעים אל עבר קלנדיה בשטחי יו"ש. בזמן הנסיעה אל עבר קלנדיה, היה קרעין (ביחד עם שירה בחלק מהמקרים) "פותחים ציר" לרכב השכור בו נהג הנאשם. לאחר ביצוע העבירות, קרעין היה האחראי לחלוקת הרכוש שנגנב.

עד כאן החלק הכללי של כתב-האישום המתוקן, ומכאן - פירוט העובדות של עשרת האישומים בהם הודה הנאשם (זאת, לאחר שנמחקו מכתב-האישום המתוקן במסגרת הסדר-הטיעון האישומים הראשון, החמישי, האחד-עשר והשלושה-עשר). להלן אתיחס לאישומים בהתאם למספורם כפי שמופיע בכתב-האישום המתוקן:

בהתאם לעובדות האישום השני, ביום 23.2.2014 בסמוך לשעה 10:00, הסיע הנאשם ברכב שכור את חמידאן, חדור ותושב שטחים נוסף לדירה ברח' עמק איילון בגבעת זאב, שקודם לכן סומנה על-ידי קרעין. חמידאן, חדור ותושב השטחים הנוסף, התפרצו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה, וזאת על-ידי כך שהרימו תריס של חלון חדר שינה בקומה השנייה, פתחו את החלון ונכנסו לתוך הדירה. השלושה גנבו מתוך הדירה טלוויזיה מסוג טושיבה 42 אינץ', טלוויזיה מסוג סמסונג 29 אינץ', בגדים, סכין קומנדו, 7 בשמים, 8 שעוני יד, שתי קופסאות תכשיטים, כ- 100 תכשיטים מסוגים שונים ושני זוגות משקפי שמש. במהלך ההתפרצות, הנאשם, קרעין ושירה תצפתו על הדירה ועל האזור בו היא שוכנת. לאחר שהפורצים סיימו את מלאכתם, הנאשם אסף אותם ואת הרכוש הגנוב באמצעות הרכב השכור בו נהג, והם עזבו את המקום. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה, החזקת כלי פריצה וקשירת קשר לפשע.

בהתאם לעובדות האישום השלישי, ביום 20.2.2014 בין השעות 19:15-23:45, הסיע הנאשם ברכב שכור את חמידאן ותושב שטחים נוסף, לדירה ברח' קוקובי בירושלים שקודם לכן סומנה על-ידי קרעין. בכך הסיע הנאשם שני תושבי שטחים ששהו בישראל שלא כדין. חמידאן ותושב השטחים הנוסף, התפרצו לדירה הנ"ל כשהם מצוידים בכלי פריצה, וזאת על-ידי כך שחתכו את הסורג של אחד מחדרי הדירה, הרימו את התריס, פתחו את החלון ונכנסו אל תוך

הדירה. השניים גנבו מתוך הדירה תכשיטים, מחשב נייד וגז מדמיע. במהלך ההתפרצות, הנאשם, קרעין ושירה תצפתו על הדירה ועל האזור בו היא שוכנת. לאחר שהפורצים סיימו את מלאכתם, הם עברו להתפרץ לדירה סמוכה כמפורט באישום הרביעי להלן. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה, קשירת קשר לפשע והסעת תושבי שטחים.

בהתאם לעובדות האישום הרביעי, ביום 20.2.2014 בין השעות 19:15-23:45, הסיע הנאשם ברכב שכור את חמידאן ותושב שטחים נוסף, לדירה נוספת ברח' קוקובי בירושלים שקודם לכן סומנה על-ידי קרעין. בכך הסיע הנאשם שני תושבי שטחים ששהו בישראל שלא כדין. חמידאן ותושב השטחים הנוסף, התפרצו לדירה הנ"ל כשהם מצוידים בכלי פריצה, וזאת על-ידי כך שחתכו את הסורג של אחד מחדרי הדירה ונכנסו לתוכה. השניים גנבו מתוך הדירה ₪ 4,400 במזומן, מחשב מגע וטלוויזיה LCD. במהלך ההתפרצות, הנאשם, קרעין ושירה תצפתו על הדירה ועל האזור בו היא שוכנת. לאחר שהפורצים סיימו את מלאכתם, הנאשם אסף אותם ואת הרכוש הגנוב באמצעות הרכב השכור בו נהג, והם עזבו את המקום. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה, קשירת קשר לפשע והסעת תושבי שטחים.

בהתאם לעובדות האישום השישי, בלילה שבין ה- 17.2.2014 ל- 18.2.2014, בין השעות 18:30-00:45, הסיע הנאשם ברכב שכור את חמידאן ותושב שטחים נוסף לדירה ברח' קדימה בירושלים, שקודם לכן סומנה על-ידי קרעין. בכך הסיע הנאשם שני תושבי שטחים ששהו בישראל שלא כדין. חמידאן ותושב השטחים הנוסף, התפרצו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה, וזאת על-ידי כך שפירקו את אחד הסורגים המותקנים על אחד מחלונות הדירה, ונכנסו לתוכה. השניים גנבו מתוך הדירה מצלמה דיגיטלית מסוג "אולימפוס", תכשיטים מסוגים שונים, שתי טבעות יהלומים וזוג עגילי זהב. במהלך ההתפרצות, הנאשם, קרעין ושירה תצפתו על הדירה ועל האזור בו היא שוכנת. לאחר שהפורצים סיימו את מלאכתם, הנאשם אסף אותם ואת הרכוש הגנוב באמצעות הרכב השכור בו נהג, והם עזבו את המקום. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה, קשירת קשר לפשע והסעת תושבי שטחים.

בהתאם לעובדות האישום השביעי, ביום 14.2.2014 בין השעות 16:30-00:00, הסיע הנאשם ברכב שכור את חמידאן ותושב שטחים נוסף לדירה ברח' דובדבני בירושלים, שקודם לכן סומנה על-ידי קרעין. בכך הסיע הנאשם שני תושבי שטחים ששהו בישראל שלא כדין. חמידאן ותושב השטחים הנוסף, התפרצו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה, וזאת על-ידי כך שטיפסו באמצעות סולם אל גג הדירה, ירדו ממנו לתוך המרפסת של הדירה ופתחו את אחד מחלונות הדירה. השניים גנבו מתוך הדירה מחשב נייד מסוג "דל", שתי טבעות יהלומים, תליון זהב ותכשיטים נוספים אותם הכניסו לתוך ציפית שגנבו מהדירה. במהלך ההתפרצות, הנאשם, קרעין ושירה תצפתו על הדירה ועל האזור בו היא שוכנת. לאחר שהפורצים סיימו את מלאכתם, הנאשם אסף אותם ואת הרכוש הגנוב באמצעות הרכב השכור בו נהג, והם עזבו את המקום. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה, קשירת קשר לפשע והסעת תושבי שטחים.

בהתאם לעובדות האישום השמיני, ביום 14.2.2014 בין השעות 16:30-22:30, הסיע הנאשם ברכב שכור את חמידאן ותושב שטחים נוסף לדירה ברח' הרב יוסף שרים בירושלים, שקודם לכן סומנה על-ידי קרעין. בכך הסיע הנאשם

שני תושבי שטחים ששהו בישראל שלא כדין. חמידאן ותושב השטחים הנוסף, התפרצו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה, וזאת על-ידי כך שעקרו את סורג המרפסת של הדירה ונכנסו לתוכה. השניים גנבו מתוך הדירה שני שעוני יד, מצלמה מקצועית מסוג "קנון", תכשיטים, מפתח של רכב, מצלמה ושני משקפי שמש. במהלך ההתפרצות, הנאשם, קרעין ושירה תצפתו על הדירה ועל האזור בו היא שוכנת. לאחר שהפורצים סיימו את מלאכתם, הנאשם אסף אותם ואת הרכוש הגנוב באמצעות הרכב השכור בו נהג, והם עזבו את המקום. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה, קשירת קשר לפשע והסעת תושבי שטחים.

בהתאם לעובדות האישום התשיעי, ביום 13.2.2014 בין השעות 12:40-21:35, הסיע הנאשם ברכב שכור את חמידאן ותושב שטחים נוסף לדירה ברח' הרב יוסף שרים בירושלים, שקודם לכן סומנה על-ידי קרעין. בכך הסיע הנאשם שני תושבי שטחים ששהו בישראל שלא כדין. חמידאן ותושב השטחים הנוסף, התפרצו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה, וזאת על-ידי כך שעקרו את הסורג של חלון המטבח, קרעו את הרשת של החלון ונכנסו לתוך הדירה. השניים גנבו מתוך הדירה מטבעות מכסף, שלושה שעוני יד ותכשיטים שונים. במהלך ההתפרצות, הנאשם, קרעין ושירה תצפתו על הדירה ועל האזור בו היא שוכנת. לאחר שהפורצים סיימו את מלאכתם, הנאשם אסף אותם ואת הרכוש הגנוב באמצעות הרכב השכור בו נהג, והם עזבו את המקום. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה, קשירת קשר לפשע והסעת תושבי שטחים.

בהתאם לעובדות האישום העשירי, ביום 12.2.2014 בין השעות 08:00-12:30, הסיע הנאשם ברכב שכור את חמידאן ושני תושבי שטחים נוספים לדירה ברח' הלולב בגבעת זאב, שקודם לכן סומנה על-ידי קרעין. חמידאן ושני תושבי השטחים הנוספים, התפרצו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה, וזאת על-ידי כך שנכנסו לתוך הדירה דרך חלון המטבח. השלושה גנבו מתוך הדירה זהב בשווי של 30,000 ₪, שני לפטופים, נעלי "נייק", בגדים ו- 12,000 ₪ במזומן. במהלך ההתפרצות, הנאשם וקרעין תצפתו על הדירה ועל האזור בו היא שוכנת. לאחר שהפורצים סיימו את מלאכתם, הם עברו להתפרץ לדירה סמוכה אחרת. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה וקשירת קשר לפשע.

בהתאם לעובדות האישום השנים-עשר, ביום 10.2.2014 בין השעות 10:00-13:00, הסיע הנאשם ברכב שכור את חמידאן, חדור ותושב שטחים נוסף לדירה ברח' הערבה במעלה אדומים, שקודם לכן סומנה על-ידי קרעין. חמידאן, חדור ותושב השטחים הנוסף, התפרצו לדירה כשהם מצוידים בכלי פריצה, וזאת על-ידי כך שעיקמו את הסורגים של מרפסת השירות ונכנסו לתוך הדירה. השלושה גנבו מתוך הדירה מעטפה ובה דולרים, תכשיטים, שעונים ובשמים. במהלך ההתפרצות, הנאשם וקרעין תצפתו על הדירה ועל האזור בו היא שוכנת. לאחר שהפורצים סיימו את מלאכתם, הם עברו להתפרץ לדירה סמוכה אחרת. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה וקשירת קשר לפשע.

בהתאם לעובדות האישום הארבעה-עשר, ביום 10.2.2014 שכר הנאשם רכב. ביום 13.2.2014 בסמוך לשעה 11:00, הסיע הנאשם ברכב השכור מרמלה ליישוב שהם, את חמידאן וחדור כשהם מצוידים בתיק. השניים הנם תושבי שטחים ללא היתר שהייה בישראל. בהגיעם לבית הנמצא ברח' היסמין ביישוב שהם, יצאו השניים מן הרכב השכור והתפרצו לתוך הבית על-ידי הורדת חלון. השניים גנבו מתוך הבית מחשב נייד "לפטופ", שתי טלוויזיות פלאזמה, ארבעה

מחשבים וכריות למיטה בשווי כולל של כ- 9,500 ש"ח. במהלך ההתפרצות, ישב הנאשם ברכב השכור במושב הנהג, ותצפת על הנהג. לאחר שהשניים סיימו את מלאכתם, הנאשם אסף אותם ואת הרכוש הגנוב באמצעות הרכב השכור בו נהג, והסיע אותם לאזור רמלה. משיצאו השניים מהרכב, הם נטלו עמם את הרכוש הגנוב, פרט לטלוויזיה פלאזמה שהונחה בתא המטען של הרכב ואשר הנאשם נטל אותה עמו והמשיך בנסיעה. לאחר מכן, נסע הנאשם לאזור מחסום קלנדיה, והעביר את טלוויזיה הפלאזמה לאחר. הנאשם קיבל מחמידאן ומחדור תמורה בסך 1,000 ₪. בגין אישום זה, הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של התפרצות למקום מגורים, גניבה והסעת תושבי שטחים.

3. הסדר-הטיעון בין הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש, והצדדים נותרו חופשיים בטיעוניהם לאחר הגשת תסקיר.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם כבן 26, רווק, עד למעצרו עבד בעבודות מזדמנות והתגורר עם משפחתו בשכונת סילוואן במזרח-ירושלים. משפחת מוצאו של הנאשם מונה 9 נפשות. בני משפחתו מתפקדים באופן חיובי ונורמטיבי. הנאשם דיווח כי המשפחה מתגוררת בתנאי דחק כלכליים נוכח הכנסתו הירודה של אביו מעבודתו. אמו של הנאשם חולה במחלה כרונית, ומוכרת כנכה על-ידי המוסד לביטוח לאומי. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, לאחר מכן החל ללמוד ספרות אנגלית באוניברסיטת אל-קודס. הנאשם למד במשך ארבע שנים, אולם לא סיים את לימודיו על רקע מצבה הכלכלי של משפחתו, וכן בשל הרשעתו בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה בגינה נדון למאסר בפועל בן שמונה חודשים. במסגרת המעצר הנוכחי, נרשמו לחובת הנאשם שתי עבירות משמעת.

אשר לעבירות נשוא התיק הנוכחי - בתסקיר נכתב כי הנאשם נטל אחריות חלקית למעשיו והתקשה להעמיק בנסיבות מעורבותו בביצוע העבירות. הנאשם הציג עמדה קורבנית, כשלדבריו חשש להתנגד לדרישותיו של ראש הכנופיה (על רקע זה גם הסביר כי כיום שוהה באגף טעוני הגנה במסגרת מעצרו). הנאשם ביטא תחושת חוסר אונים, העדר ברירה וחוסר שליטה על התנהגותו, והתקשה להתייחס לדפוסי התנהגותו והתחברותו לחברה שולית. שירות המבחן התרשם כי הנאשם משתף באינפורמציה מגמתית וסלקטיבית, ונוקט בגישה מניפולטיבית בהתייחסותו למצבו ולמעורבותו בפלילים. שירות המבחן העריך כי הנאשם ביצע את העבירות עקב מעורבות בחברה שולית ודפוסי התנהגות עברייניים, אותם אימץ לעצמו כדרך להפגין שליטה ויכולת אל מול סביבתו.

שירות המבחן ציין כי הנאשם בעל יכולות אישיות מפותחות, הצליח להתמיד במסגרות לימודיות וכן זוכה לתמיכה מצד בני משפחתו, אשר דוחים את התנהלותו השולית ומעוניינים לסייע לו. כל אלה מהווים גורמים **סיכוי** אשר עשויים לסייע בשיקומו של הנאשם. מנגד, הצביע שירות המבחן על מעורבותו השולית של הנאשם לאורך השנים האחרונות, הישנות מעורבותו הפלילית, האופי והדינאמיקה של מעורבותו בעבירות הנוכחיות, דפוסי התנהגותו העברייניים, קשייו ליטול אחריות לביצוע העבירות, תפיסתו הקורבנית, וכן מאפייני אישיותו כמי שעסוק בהפגנת פסאדה חיובית ומתקשה לראות את הסיכונים הכרוכים בגישה זו. כל אלה מהווים גורמי **סיכון** להישנות התנהגות עבריינית.

במישור ההמלצה - שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית, ואף העריך כי קיים סיכון להמשך מעורבותו

של הנאשם בפלילים. נוכח חומרת העבירות, המליץ שירות המבחן על הטלת עונש מוחשי של מאסר בפועל אשר יחדד עבור הנאשם את חומרת מצבו והשלכות מעשיו על עתידו.

טיעוני הצדדים לעונש

5. בא-כוח המאשימה, עו"ד רועי קרדי, טען כי מתחם העונש ההולם בנוגע לכל אחד מהאישומים נע מ-18 עד 36 חודשי מאסר בפועל. לשאלת בית-המשפט, הבהיר בא-כוח המאשימה כי אמנם בשלושה מתוך עשרת האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן, לא הורשע הנאשם בעבירה של הסעת שב"ח, שכן עבירות הרכוש באותם אישומים בוצעו בגבעת-זאב ובמעלה-אדומים. עם זאת, לטענת המאשימה, טמונה חומרה בהכנסת תושבי שטחים ליישובים ישראליים לצורך ביצוע עבירות רכוש, וזאת גם כאשר היישובים ממוקמים בשטחי יהודה ושומרון. לפיכך, לפי טענת המאשימה, אין מקום להבחין בין האישומים בעת קביעת מתחמי הענישה ההולמת. בנסיבות העניין, ומטעמים עליהם עמד בטיעונו, עתר בא-כוח המאשימה למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני של מתחמי הענישה ההולמים, ולגזור עליו עונש כולל של 14 שנות מאסר בפועל.

מנגד, בא-כוח הנאשם, עו"ד רועי פוליטי, טען כי מתחם הענישה ההולמת בנוגע לכל אחד מהאישומים נע מ-6 עד 20 חודשי מאסר בפועל. הסנגור עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניינו של הנאשם (לרבות: שיתוף פעולה בחקירה המשטרתית והפללת אחרים, הודאה בבית-משפט וחסכון בשמיעת עדים רבים, העובדה שהנאשם לא עמד בראש החבורה, העובדה כי עקב הפללת אחרים הנאשם הנו טעון-הגנה בבית-המעצר וכך צפוי שיהיה גם בבית-הכלא, נסיבותיו האישיות של הנאשם כעולה מהתסקיר, היותו בעל 12 שנות לימוד וסטודנט בלימודים אוניברסיטאיים, המעצר הממושך בו שהה הנאשם עד כה, העדר עבר פלילי רלוונטי ועוד). בהתחשב בכל אלה, עתר הסנגור להשית על הנאשם עונש כולל שלא יעלה על 40 חודשי מאסר בפועל. לצד זאת, ביקש הסנגור להתחשב במצבם הכלכלי של הנאשם ובני משפחתו, ולהימנע מהשתת ענישה כספית.

ארוסתו של הנאשם, הגב' דנה וורבר, ביקשה לומר דברים, וטענה כי הנאשם מתחרט על מעשיו, כי חל בו שינוי לטובה מאז מעצרו, וכי בכוונתם להינשא ולהביא ילדים לעולם.

הנאשם בדבריו לפני הביע חרטה, וציין כי הוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו. לטענת הנאשם, הוא ביצע את העבירות עקב הפחד שהטיל עליו קרעין. הנאשם טען כי שאיפתו להקים משפחה ולמצוא לעצמו עבודה חוקית לאחר שחרורו. עוד עמד הנאשם על כך שאמו חולה במחלה קשה, וכאשר הוא מאחורי סורג ובריה הוא אינו יכול לסייע לה. בהתחשב בכל אלה, עתר הנאשם לרחמיו של בית-המשפט.

ריבוי עבירות - הערה מקדימה

6. מאחר שהנאשם הורשע בביצוע מספר רב של עבירות במסגרת עשרה אישומים בכתב-אישום מתוקן, השאלה המתעוררת בפתח הדיון הנה האם עשרת האישומים מהווים אירוע כולל אחד לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת,

או שמא מדובר בעשרה אירועים נפרדים אשר יש לקבוע בנוגע לכל אחד מהם מתחם ענישה הולמת נפרד (ראו: סעיף 40ג לחוק העונשין).

ניתן למצוא פנים לכאן ולכאן בשאלה האמורה: מחד גיסא, עסקין בעבירות רכוש אשר בוצעו במועדים נפרדים וכן באזורים שונים בירושלים ומחוצה לה, אשר גרמו נזק למתלוננים שונים בכל אחד מהאישומים, תוך פגיעה חוזרת ונשנית בערכים המוגנים. ניתן להבחין בין המעשים נשוא כל אחד מהאישומים בכתב-האישום המתוקן הן מבחינה כרונולוגית והן מבחינה מהותית, באופן שאינו מלאכותי. בהתחשב בכך, יש ממש בטענה לפיה ראוי לקבוע מתחם נפרד לכל אחד מעשרת האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן (ראו והשוו: "המבחן הצורני-עובדתי" לפי גישת כב' השופט דנציגר בע"פ 4913/10 ג'אבר הנ"ל, פסקאות 24, 29 עד 31 לפסק-דין; וכן גישתו של כב' השופט ג'ובראן בע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (27.8.2014), וכן בע"פ 8754/13 סעדה נ' מדינת ישראל, פסקאות 43-45 (15.1.2015); עוד ראו והשוו: פסיקתו של בית-המשפט המחוזי בירושלים במותבים שונים, שאישרו קביעת מתחם נפרד בגין כל עבירת התפרצות לדירת מגורים, וזאת גם בתיקים בהם היה מדובר במספר עבירות התפרצות שבוצעו ברצף זמנים: עפ"ג (י-ם) 21338-11-13 גנימאת נ' מדינת ישראל, סוף פסקה 2 (6.1.2014); עפ"ג (י-ם) 38716-02-14 אבו זאיידה נ' מדינת ישראל (25.6.2014); עפ"ג (י-ם) 55832-09-14 גטאס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (10.12.2014); גישה דומה הובעה על-ידי בית-המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ג (חי') 64551-10-13 זינו נ' מדינת ישראל, פסקה ל"ג (6.2.2014)).

מאידך גיסא, עשרת האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן קשורים בזיקה מהותית אחד לשני. העבירות בוצעו בפרק זמן של שבועיים ימים בחודש פברואר 2014, בצוותא-חדא עם אותם שותפים, תוך שימוש באותה שיטת פעולה, וזאת לצורך הגשמתה של אותה תכנית עבריינית (התפרצות לדירות-מגורים וגניבת רכוש מתוכן). בהתחשב בכל אלה, ניתן לטעון כי כלל העבירות בהן הורשע הנאשם מקיימות קשר הדוק ביניהן, ולפיכך הן מהוות אירוע אחד בגינו יש לקבוע מתחם אחד כולל של ענישה הולמת (ראו והשוו: "מבחן הקשר ההדוק" בע"פ 4913/10 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) - גישתם של כב' השופטת ברק-ארז בפסקה 5 ואילך לפסק-דינה, וכב' השופט פוגלמן בפסקה 2 לפסק-דינו).

7. לאחר ששקלתי בדבר, אני סבורה כי אין הכרח להכריע בין שתי הגישות האמורות, שכן שתיהן עשויות להוביל לאותה תוצאה עונשית:

אם נלך בהתאם לגישה לפיה עשרת האישומים מהווים עשרה "אירועים" נפרדים ("מבחן צורני-עובדתי"), הרי נוכח הזיקה בין האישומים (לרבות: התוכנית העבריינית המשותפת, שיטת הפעולה הדומה, זהות השותפים ופרק-הזמן הלא ארוך בו בוצעו העבירות בכללותן), יהיה מקום לגזור עונש **כולל** בגין עשרת האירועים כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, תוך **חפיפה חלקית** של העונש בגין כל אחד מהאירועים על-מנת לשמור על יחס הולם בין חומרת המעשים בנסיבותיהם ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש שיוטל עליו (ראו: סעיף 40ב לחוק העונשין).

לחלופין, אם נלך בהתאם לגישה לפיה האישומים מהווים מלכתחילה "אירוע אחד" ("מבחן הקשר ההדוק"), הרי במסגרת קביעת המתחם הכולל, לא ניתן יהיה להתעלם מכך שכל אישום מהווה "מעשה" נפרד כמובנו של מונח זה

בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. טיב ומספר המעשים בגינם הורשע כל נאשם, ישוּ מידה של חומרה שתשפיע על קביעתו של מתחם העונש ההולם הכולל בגין אותם המעשים (ראו והשוו: ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' חג'אמה (30.10.2014), פסקה 22 לפסק-דינו של כב' השופט דנציגר, אל מול פסק-דינה של כב' השופטת ברק-ארז. יוער כי באותה פרשה, ראה כב' השופט ג'ובראן להותיר את שאלת הגדרתו של המונח "אירוע אחד" בסעיף 40 לחוק העונשין ללא הכרעה).

בין כך ובין אחרת, גזירת העונש המתאים (אם בגדרי המתחמים ואם בסטייה מהם) מבוססת על אותם עקרונות ושיקולים כמפורט במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין. בהתחשב בכך, שתי הגישות הפרשניות למונח "אירוע" כמשמעותו בסעיף 40 לחוק העונשין, עשויות להביאנו בסופה של דרך לאותה תוצאה עונשית.

אשר על כן, ונוכח עמדתי לפיה אין הכרח להכריע בין שתי הגישות הפרשניות שהוזכרו, אקבע מתחם עונש הולם נפרד לגבי כל אחד מעשרת האישומים (בהתאם ל"מבחן הצורני-עובדתי"). בנוסף, אקבע מתחם עונש הולם כולל בגין כלל האישומים בגינם הורשע הנאשם (בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק"). לאחר מכן, אפנה לקביעת העונש המתאים.

מתחמי הענישה ההולמת

8. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשים אשר בוצעו על-ידי הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

9. **אשר לעבירות הרכוש** בהן הורשע הנאשם (התפרצות למקום מגורים, גניבה והחזקת כלי פריצה, אליהן הצטרפה גם עבירה של קשירת קשר לפשע) - **הערכים החברתיים** המונחים בבסיס העבירות האמורות עניינם שמירה על קניינו ורכושו של הפרט, וכן הגנה על הפרטיות ועל תחושת הביטחון האישי של בני-החברה, בשים לב לכך שביתו של אדם אמור להיות מבצרו. אוסיף כי התפרצות לביתו של אדם במטרה לגנוב את רכושו, טומנת בחובה גם פוטנציאל להתפתחות אלימה, העלולה להוביל לפגיעות בגוף וחלילה גם בנפש. החשש מפני התפתחות אלימה הוא בעל משקל ממשי בנסיבות בהן מתלוות לעבירות הרכוש גם החזקת מכשירי פריצה.

בחינת נסיבות ביצוע עבירות הרכוש במקרה דנן מלמדת כי עסקינן בעבירות שבוצעו בתדירות זמנים גבוהה יחסית (עשר התפרצויות לדירות מגורים שונות ביישובים שונים תוך שבועיים ימים). זאת ועוד; עבירות הרכוש בוצעו בתחום רב ובצוותא-חדא, תוך שיתוף פעולה בין מספר שותפים (חלקם מישראל וחלקם מהשטחים). העבירות בוצעו בתכנון מוקדם שכלל שכירת רכבים מבעוד מועד, הצטיידות במכשירי פריצה, "פתיחת צירים" בכבישים שהובילו לזירות ביצוע העבירות ובחזרה מהן (כדי לוודא שאין כוחות משטרה או ביטחון באזור), איתור דירות ריקות מדירים, וביצוע תצפיות במהלך ההתפרצויות לדירות. בכל אחד מהמקרים, הפורצים היו צריכים להתגבר על מכשול כזה או אחר (סורג, חלון, תריס וכיוצ"ב) על-מנת לחדור לדירת מגורים (כאמור, בחלק מהמקרים הם אף עשו שימוש במכשירי פריצה). בכל אחד מהאישומים נגב רכוש משמעותי, מבחינה כספית ו/או אישית. ניתן לשער את הבהלה, את עוגמת הנפש ואת תחושת אובדן הפרטיות והביטחון האישי שחש כל אחד מהמתלוננים בעת שגילה כי ביתו נפרץ. יוער כי הן מהחלק הכללי

והן מהאישום הארבעה-עשר לכתב-האישום המתוקן, ניתן ללמוד כי לפחות חלק מן הרכוש שנגנב, הועבר לשטחים.

בכל הנוגע לחלקו של הנאשם בביצוע עבירות הרכוש - לא נעלם מעיני כי במרביתם המכריע של האישומים, קרעין היה זה ששכר את הרכבים, איתר את הדירות וחילק את הרכוש הגנוב, באופן שיכול להצביע על כך שהנאשם לא היווה את ראש החבורה. זאת ועוד; נתתי דעתי לכך שפעולת ההתפרצות לדירות המגורים בוצעה על-ידי תושבי השטחים בחבורה, בעוד הנאשם עצמו נותר לשבת ברכב השכור. דא עקא, בכל אלה אין כדי להפחית מחלקו המהותי של הנאשם כמבצע בצוותא של עבירות הרכוש. הנאשם היה זה שהסיע את תושבי השטחים - ומכשירי הפריצה עמם - אל דירות המגורים בהן בוצעו עבירות הרכוש. זאת ועוד; בעת שתושבי השטחים התפרצו לדירות המגורים וגנבו משם רכוש, הנאשם (ביחד עם קרעין, ובמרבית האישומים הצטרפה אליהם גם שירה) תצפתו על האזור. לבסוף, הנאשם אסף את תושבי השטחים עם השלל הגנוב והסיעם אל מחוץ לזירת העבירה. הנאשם היה, אפוא, חוליה מרכזית והכרחית, שכן אלמלא הפעולות אותן ביצע, לא היו יכולים תושבי השטחים לבצע את עבירות הרכוש הנדונות. אוסיף כי באישום הארבעה-עשר, הנאשם היה זה ששכר את הרכב ששימש להסעת תושבי השטחים לצורך ביצוע עבירות הרכוש, והוא אף קיבל לידיו חלק מהרכוש הגנוב, וכן סכום של 1,000 ₪ ששילמו לו תושבי השטחים שהיו מעורבים בהתפרצות.

העונש המרבי הקבוע בחוק לצד עבירה בודדת של התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע גניבה, הוא שבע שנות מאסר (סעיף 406(ב) לחוק העונשין). **מדיניות הענישה הנוהגת** מלמדת כי בגין עבירות רכוש בהן עסקינן, נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי מאסר בפועל ממשיים מאחורי סורג ובריח. בהקשר זה, קבע כב' השופט שהם כי:

"עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת בטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים".
(רע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל (16.3.2014)).

באופן כללי, ניתן לומר כי כאשר מדובר במקרה בודד של התפרצות לבית מגורים, גניבה והחזקת מכשירי פריצה בצוותא ו/או תוך תחכום ותכנון מוקדם, אושרו לא פעם מתחמי ענישה הולמת שנעו מ- 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל (ראו והשוו למשל: רע"פ 7683/13 פרלמן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (23.2.2014) שניתן במושב תלאת; עפ"ג (י-ם) 21338-11-13 גנימאת נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (6.1.2014); עפ"ג (י-ם) 38716-02-14 אבו זאיידה נ' מדינת ישראל, עמ' 7, ש' 5 (25.6.2014); עפ"ג (חי') 64551-10-13 זינו נ' מדינת ישראל, פסקה י"ד (6.2.2014)). יודגש כי המתחם האמור מתייחס למקרה בודד של עבירות רכוש מהסוג הנדון, והוא לא כולל עבירה של הסעת שבח"ים אותה ביצע הנאשם בחלק מהאישומים בגינם הורשע.

למען שלמות התמונה, אעיר כי לא נעלם מעיניי שבע"פ 370/14 סלפית נ' מדינת ישראל (25.8.14) אושר מתחם ענישה הולמת נמוך יותר בגין עבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה וקשירת קשר לפשע. עם זאת, בפסקה 9 לפסק-הדין הנ"ל הובהר כי הדבר נובע מנסיבות ביצוע העבירות באותו עניין, תוך שבית-המשפט העליון איבחן את אותו מקרה מנסיבות פרשה אחרת בה אושר מתחם ענישה הולמת שנע מ- 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל (רע"פ 7683/13 פרלמן הנ"ל). אוסיף כי בע"פ 370/14 סלפית הנ"ל, הקל בית-המשפט העליון בעונשו של המערער עקב

עקרון האחידות בענישה ביחס לשותפים אחרים. שיקול זה אינו רלוונטי לענייננו.

10. **אשר לעבירה של הסעת שב"ח** - בשבעה (מתוך עשרה) אישומים הנכללים בכתב-האישום המתוקן, הסיע הנאשם תושבי שטחים לתוך ישראל לצורך ביצוע עבירות רכוש. בגין כך, הורשע הנאשם בשבע עבירות לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, שעניינן הסעת שב"חים בנסיבות שאינן מחמירות. מדובר בעבירה הפוגעת בשמירת המדינה על שעריה ובהגנה על שלום הציבור ובטחונו. עוצמת הפגיעה בערכים מוגנים אלה הייתה משמעותית, שכן הנאשם הסיע תושבי שטחים לתוך ישראל שלא על רקע אישי או עסקי, אלא לצורך ביצוע התפרצויות לדירות-מגורים וגניבת רכוש מתוכן, תוך הסעת תושבי השטחים אל זירות ביצוע עבירות הרכוש ובחזרה מהן. מדיניות הענישה הנוהגת בנוגע לעבירה של הסעת שב"ח בנסיבות אלה הנה מחמירה, והיא מושתתת בדרך-כלל על עונשי מאסר בפועל (ראו: רע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-16 (12.2.2006)); עוד ראו והשוו: גזר-הדין שנתתי בת"פ (י-ם) 3799-01-13 מדינת ישראל נ' אבו גרביה, פסקה 8 (9.9.2013). בנסיבות אותה פרשה, קבעתי כי מתחם העונש ההולם בגין עבירה בודדת של הסעת שב"ח לתחומי המדינה במטרה לבצע עבירות רכוש בישראל, נע ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל ועד 15 חודשי מאסר בפועל. יוער כי ערעור על אותו גזר-דין נדחה על-ידי בית-המשפט המחוזי בירושלים בעפ"ג (י-ם) 4414-11-13 שוויקי נ' מדינת ישראל (24.2.2014)).

11. בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירות; בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; ובשים לב לעקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה; אני סבורה כדלקמן:

בגין כל אחד מהאישומים השלישי, הרביעי, השישי, השביעי, השמיני, התשיעי והארבעה עשר (הכוללים לצד עבירות הרכוש, גם עבירה של הסעת שב"ח שלא בנסיבות מחמירות) - מתחם העונש ההולם נע מ- 15 עד 27 חודשי מאסר בפועל.

בגין כל אחד מהאישומים השני, העשירי והשנים-עשר (הכוללים את עבירות הרכוש המפורטות בהם, ללא עבירה של הסעת שב"ח) - מתחם העונש ההולם נע מ- 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל.

בהתאם לגישה המשקיפה על עשרת האישומים בהם הורשע הנאשם כאירוע אחד (10 עבירות התפרצות לבית מגורים; 10 עבירות גניבה; 9 עבירות של קשירת קשר לפשע; 7 עבירות הסעת שב"ח בנסיבות שאינן מחמירות; וכן עבירה אחת של החזקת כלי פריצה) - מתחם העונש ההולם נע מ- 5.5 עד 11.5 שנות מאסר בפועל.

בנסיבות העניין לא ראיתי לחרוג ממתחמים אלה לחומרה משיקולי הגנה על שלום הציבור, ואף לא ראיתי לחרוג מהם לקולא משיקולי שיקום.

קביעת העונש המתאים

12. לצורך גזירת העונש בגדרי המתחמים שנקבעו, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור

בסעיף 40 לא לחוק העונשין:

לקולא, שקלתי את העובדה (שאינה שנויה במחלוקת) לפיה הנאשם שיתף פעולה בחקירה המשטרתית והוביל בכך להפללת אחרים ולחשיפת פרטי העבירות (ראו: פרוטוקול דיון מיום 16.3.2015, עמ' 30, ש' 24-28). בסופה של דרך, הנאשם אף הודה בבית-המשפט בעובדות כתב-האישום המתוקן, נטל אחריות על מעשיו והביע חרטה בדבריו לפני. ההודאה ונטילת האחריות בבית-המשפט ייתרה את הצורך בשמיעת עשרות עדים, והובילה לחסכון במשאבים ציבוריים יקרים. הנאשם עצור מזה כשנה בתיק זה, וכידוע תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר. יתרה מזאת; מאחר שהנאשם הפליל אחרים ולטענתו מאוים עקב כך, הוא מוחזק באגף טעוני-הגנה באופן המקשה עוד יותר את תנאי שהייתו מאחורי סורג ובריח. בנוסף, לקחתי בחשבון את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם לרבות היותו בן למשפחה נורמטיבית קשת-יום. על-אף שמשפחתו של הנאשם נתונה במצב כלכלי לא פשוט, היא אפשרה לנאשם לסיים 12 שנות לימוד, ולאחר מכן להמשיך ללימודי ספרות אנגלית באוניברסיטת אל-קודס. אוסיף כי זו הפעם הראשונה בה הנאשם מורשע בעבירות רכוש מסוג כלשהוא.

לחומרה, שקלתי את עברו הפלילי של הנאשם, אשר נידון בשנת 2011 בבית-המשפט המחוזי בירושלים, לעונש של 8 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, עקב זריקת אבן לעבר רכב נוסע בשנת 2010 (ת"פ (י-ם) 30781-10-10). מדובר בהרשעה בעבירה שאינה ממין העניין, אולם יש בה כדי ללמד על כך שלמרות שהנאשם כבר ריצה בעבר עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, הוא לא נרתע מלשוב ולבצע עבירות פליליות חמורות. זאת ועוד; מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם מחזיק בתפיסה קורבנית ומתקשה להתייחס לדפוסי התנהגותו העברייניים, באופן שלדעת שירות המבחן מקים סיכון להמשך מעורבות של הנאשם בפלילים ומצדיק הטלת עונש מוחשי של מאסר בפועל. על רקע כל אלה, יש ליתן משקל לצורך בהרתעת הנאשם, כמו גם בהרתעת הרבים, מפני הישנות המעשים.

למען שלמות התמונה אעיר כי נכון למועד זה, דינם של יתר המעורבים בפרשה טרם נגזר (ראו: הפירוט בפרוטוקול הדיון מיום 16.3.2015, ש' 9-13). לפיכך, לא הועלו לפני טענות במישור אחידות הענישה ביחס לשותפים אחרים שפעלו עם הנאשם.

13. ברגיל, נוכח מכלול השיקולים לחומרה עליהם עמדתי בפסקה 12 לעיל, היה ניתן למקם את עונשו של הנאשם מעל לרף התחתון של המתחמים שנקבעו. זאת ועוד; נוכח המניע הכלכלי שבבסיס ביצוע העבירות, היה מקום להשית על הנאשם קנס על-מנת להפוך את העבירות לבלתי משתלמות גם במישור הכספי. יחד עם זאת, בנסיבות העניין אני סבורה כי יש ליתן משקל של-ממש לכך שהנאשם היה זה שבחקירת המשטרה הוביל לחשיפת פרטי העבירות, תוך הפללת אחרים (כאמור, על רקע זה מצוי כיום הנאשם באגף טעוני-הגנה בבית-המעצר). עוד יש ליתן משקל מהותי להודאה, לנטילת האחריות לפני ולחסכון המשמעותי במשאבים ציבוריים, בשים לב לכך שניהול התיק במלואו היה מחייב שמיעתם של עשרות עדי-תביעה. בנוסף, אני רואה ליתן משקל לכך שעברו של הנאשם אינו מכביד במיוחד, וזו הפעם הראשונה בה הנאשם עומד לדין בגין עבירות רכוש. בהתחשב בכל אלה, ראיתי להקל עם הנאשם במובן זה שעונשו ימוקם ברף התחתון של המתחמים (ולא מעליו), קרי- 5.5 שנות מאסר בפועל. (לעניין משך המאסר בפועל ראו והשוו: עפ"ג (י-ם) 4223-09-14 אבו דיאב נ' מדינת ישראל (10.12.2014). באותו מקרה, קיבל בית-המשפט המחוזי

את ערעורו של אבו-דיאב על חומרת העונש שהוטל עליו בבית-משפט השלום, והפחית את עונשו ל- 6 שנות מאסר בפועל. יוער כי כמות העבירות בהן הורשע הנאשם שלפני ומידת חומרתן, עולות על אלה בהן הורשע אבו-דיאב. עם זאת, אבו-דיאב היה בעל עבר פלילי מכביד באופן משמעותי ביחס לנאשם בהליך שבכותרת).

בהמשך לדברים האמורים, אעיר כי בא-כוח המאשימה הפנה בטיעונו לפני לעונש שגזרתי בת"פ (י-ם) 5032-04-13 מדינת ישראל נ' אבו זאיידה (5.1.2014). באותה פרשה הטלתי על אבו זאיידה 50 חודשי מאסר בפועל, וכן הפעלת מאסרים מותנים. זאת, בגין הרשעתו של אבו-זאיידה ב- 5 עבירות של התפרצות למקום מגורים, 4 עבירות גניבה, עבירה אחת של החזקת מכשירי פריצה, ועבירה אחת של הפרעה לשוטר. עם זאת, אני רואה לציין כי אבו זאיידה היה בעל עבר פלילי מכביד בעבירות רכוש, שלא כמו הנאשם שלפני.

לסיום אציין כי נוכח מכלול השיקולים לקולא ונוכח אורך תקופת המאסר בפועל שיוטל על הנאשם, אמנע מהשתתף קנס כספי. אוסיף כי המאשימה לא עתרה לעונשי פסילה, ולפיכך נמנעתי מהטלתם.

14. אשר לפיצוי למתלוננים - בהתאם להלכה הפסוקה, חיוב בפיצוי לטובת מתלונן הוא חיוב בעל מאפיינים אזרחיים במסגרת הליך פלילי (להבדיל למשל מעונש של קנס כספי). כשם שבהליך אזרחי במסגרת תביעה נזיקית אין חשיבות לשאלת יכולתו הכלכלית של הנתבע במסגרת בחינת שאלת החיוב או שיעורו, כך גם בהליך הפלילי אין ליתן משקל משמעותי לנתון זה. ובלשונו של כב' השופט רובינשטיין: "אין הסכום קשור מטבעו ביכולתו הכלכלית של החייב" (ראו: ע"פ 5761/05 מג'דלאוי נ' מדינת ישראל, פסקה ט(2) (לא פורסם, 24.7.2006); עוד ראו: ע"פ 420/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 96 (לא פורסם, 23.11.2009)). אוסיף כי בע"פ 4666/12 גורבץ נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (8.11.2012) נקבע כי: "בעבירות כלכליות נודעת חשיבות לסנקציה כלכלית. עם זאת, במקום שבו יש נפגעים, יש מקום לתת בכורה לפיצויים".

בנסיבות העניין, אין מחלוקת כי מרביתו המכריע של הרכוש שנגנב, לא נתפס ולא הוחזר לבעלים (זאת, למעט הרכוש הגנוב נשוא האישום השני לכתב-האישום המתוקן. רכוש זה הוחזר לבעלים לאחר שהנאשם נתפס עמו בכף). לצד זאת, אני רואה לציין כי המאשימה לא הציגה לפני נתונים אודות היקף הנזק הכספי שנגרם לכל אחד מהמתלוננים המוזכרים באישומים נשוא כתב-האישום המתוקן. לפיכך, לא אוכל להעריך את היקף הנזק הממוני המדויק. מכל מקום, ברי כי לכל אחד מהמתלוננים (כולל למתלונן נשוא האישום השני) נגרם גם נזק לא-ממוני עקב הפגיעה בפרטיות ועוגמת הנפש הכרוכים בהתפרצות לבית-מגוריהם (לכך שפיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין יכול לכלול גם מרכיב של פיצוי על נזק לא ממוני, ראו: ע"פ 4666/12 גורבץ הנ"ל, פסקה 14). בהתחשב בכל אלה, אני רואה לחייב את הנאשם בפיצוי בשיעור אחיד לכל אחד מעשרת המתלוננים בכתב-האישום המתוקן, בסכום של 2,000 ₪ (20,000 ₪ בסך-הכל). כמובן שהדרך נותרת פתוחה לפני כל אחד מהמתלוננים (או הבא בנעליהם) לתבוע את הנאשם על יתרת נזקיהם בהליך מתאים, אם וככל שרצונם בכך.

אשר למועד תשלום הפיצוי למתלוננים - אינני רואה לדחות את מועד תשלום הפיצוי עד לסיום ריצוי עונש המאסר בפועל שייגזר על הנאשם. בהתאם להלכה הפסוקה, אחת מתכליותיו האפשריות של פיצוי הנפסק לטובת נפגעי עבירה לפי סעיף 77 לחוק העונשין, היא מתן סעד לנפגע העבירה בטווח זמנים קצר, מבלי שייאלץ להמתין לסיום

הליכים אזרחיים בעניינו (ראו והשוו: ת"פ (י-ם) מדינת ישראל נ' סקרה (2.9.2013), פסקה 18 ומכלול האסמכתאות המובאות שם). דחיית מועד תשלום הפיצויים עד לאחר סיום ריצוי עונש המאסר בפועל שיושת על הנאשם, תחטיא תכלית זו. זאת ועוד; בהתאם לסעיף 77(ג) לחוק העונשין, הפיצוי נגבה על-ידי המרכז לגביית קנסות. לפי סעיף 5ב לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995: "מנהל המרכז רשאי, על פי בקשתו של חייב, לפרוס או לדחות את תשלומי של חוב, אם שוכנע כי היו סיבות סבירות לאי תשלום החוב, כולו או חלקו, או כי קיימות נסיבות אישיות מיוחדות של החייב המצדיקות פריסה או דחייה של התשלום האמור". הנה כי כן, כתובת אפשרית לבחינת טענות לעניין מועד תשלום הפיצויים ו/או פריסתם היא במרכז לגביית קנסות. כך בוודאי, בשים לב לכך שלפני בית-משפט זה לא הובאה כל ראיה ממשית בדבר מצבו הכלכלי של הנאשם, וממילא סוגיה זו לא התבררה באופן ממצה.

על-מנת לאפשר לנאשם שהות לצרכי התארגנות, אני נכונה לדחות את מועד תשלום הפיצוי במספר חודשים.

סוף דבר

15. נוכח מכלול הטעמים שפורטו, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 5.5 שנות מאסר בפועל, החל מיום המעצר.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירת רכוש מסוג עוון (למעט עבירה של החזקת נכס חשוד לפי סעיף 413 לחוק העונשין) או עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ג. מאסר על תנאי לתקופה של 7 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יבצע עבירת רכוש מסוג פשע.

ד. פיצוי בסך 2,000 ₪ לכל אחד מעשרת המתלוננים בתיק (20,000 ₪ בסה"כ). הפיצוי ישולם עד יום 1.10.2015.

המאשימה תמסור את פרטי המתלוננים למזכירות בתוך 14 ימים מהיום על-מנת שכספי הפיצוי יוכלו להיות מועברים לידיהם.

ה. מכשירי הפריצה ומכשיר הטלפון הנייד שנתפסו, יחולטו.

המזכירות תשלח העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ב ניסן תשע"ה, 01 אפריל 2015, במעמד הצדדים.